

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 213/2020
23.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ББ из ... и ВВ из..., које све заступа по специјалном пуномоћју Марко Д. Максимовић, адвокат из ..., улица ... број ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 21 У 8252/17 од 22.07.2020. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, у предмету враћања имовине - понављање поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 23.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносилаца за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиоца ГГ из ..., поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове број ...-...-.../...-... од 18.04.2017. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда 15 У 12446/15 од 14.02.2017. године, којим је одбијен као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија број ...-...-.../...-... од 19.03.2013. године. Решењем од 19.03.2013. године одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд број ...-.../... од 18.01.2013. године, којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за враћање одузете имовине односно обештећење иза бившег власника пок. ДД, бившег из Ставом другим диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, подносиоци захтева, као законски наследници пок. ГГ бив. из ..., наводе да је правно неприхватљиво становиште Управног суда у побијаној пресуди да накнадно донето решење Првог основног суда у Београду О 113/14 од 25.02.2014. године на основу кога је њихов правни претходник пок. ГГ оглашен за јединог законског

наследника иза пок. ДД бившег власника имовине која је предмет враћања у управном поступку пред Агенцијом за реституцију, није од утицаја на другачије решење ове управне ствари. Указују да је недвосмислено јасно да је пок. ГГ законски наследник пок. ДД, и то по праву наследноправне трансмисије касније преминуле супруге пок. ДД, пок. ЋЋ, која је била тетка пок. ГГ и није имала потомака. Наводе да су све ове чињенице утврђене у поступку расправљања заоставштине који се водио пред Првим основним суду у Београду О 113/14. Истичу да је Управни суд приликом доношења побијане пресуде погрешно применио одредбе члана 47. став 5. тачка 2. и члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, као и члана 8. став 1. Закона о наслеђивању. Предлажу да суд захтев уважи, укине пресуду Управног суда 21 У 8252/17 од 22.07.2020. године и предмет врати Управном суду на поновни поступак и одлучивање. Подносиоци истичу захтев за накнаду трошкова поступка.

Противна странка Министарство финансија Републике Србије је у одговору на захтев остала код разлога из оспореног решења и предложила да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, тужени орган је правилно поступајући у извршењу пресуде Управног суда 15 У 12446/15 од 14.02.2017. године одбио као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија број ...-...-.../... од 19.03.2013. године. Тужилац је понављање поступка тражио на основу члана 239. тач. 1) и 5) Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10), јер је сматрао да је нови доказ решење Првог основног суда у Београду О 113/14 од 25.02.2014. године, којим је оглашен наследником иза пок. ДД по праву трансмисије иза његове касније преминуле супруге, као и да се утврђивање да ли је наследник или не иза пок. ДД дефинише као претходно питање у одлучивању реституције одузете имовине, које је Први основни суд наведеним решењем од 25.02.2014. године, решио битно другачије од Агенције за реституцију и Министарства финансија. По оцени Управног суда, правилно је тужени орган оценио да накнадно донето решење Првог основног суда у Београду О 113/14 од 25.02.2014. године, којим је обустављен поступак расправљања заоставштине иза покојног ДД и у чијем је образложењу наведено да је пок. ДД од законских наследника позваних на наслеђе оставио по праву наследне трансмисије иза касније преминуле супруге оставиоца пок. ЋЋ, њеног братанца ГГ, није од утицаја на другачије решење предметне управне ствари. Управни суд истиче да поступак враћања одузете имовине није оставински поступак, већ посебан поступак у коме се примењују одредбе посебног закона - Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а примена Закона о наслеђивању на који упућује наведени закон у погледу поступка и утврђивања битних чињеница примењује се само у мери у којој те одредбе одговарају правној природи поступка враћања одузете имовине и обештећења. Тужилац нема својство корисника права на реституцију према одредби члана 5. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, које је признато само бившем власнику и законским наследницима бившег власника. Наиме, пок. ГГ као

потомак брата преминуле супруге бившег власника ЋЋ, не спада у круг законских наследника бившег власника имовине пок. ДД у складу са одредбама члана 8. став 1. Закона о наслеђивању, према којима у круг законских наследника оставиоца спадају: његови потомци, његови усвојеници њихови потомци, његов брачни друг, његови родитељи, његови усвојоци, његова браћа и сестре и њихови потомци, његови дедови и бабе и њихови потомци и његови остали преци.

Одредбом члана 5. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 108/2013... 88/15-Одлука УС и 95/18), прописано је да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона.

Одредбом члана 47. став 5. истог закона, прописано је да се, решењем из става 1. овог члана утврђује се корисник, односно корисници, и то: 1) бивши власник – ако је у животу; 2) законски наследници бившег власника – на основу правноснажног решења о наслеђивању бившег власника, ако такво решење постоји, а ако таквог решења нема, решењем ће се одредити корисници само у случају кад је из достављене документације могуће неспорно утврдити све законске наследнике. Ставом 8. истог члана закона прописано је, да у поступку из става 7. овог члана, надлежни суд у ванпарничном поступку, сходном применом правила по којима се расправља заоставштина, утврђује законске наследнике бившег власника и њихове уделе у праву на повраћај одузете имовине или обештећење, при чему се суд не упушта у то да ли та лица испуњавају прописане услове за остваривање права по одредбама овог закона.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“ бр. 46/95 и 101/03-Одлука УС и 6/2015) прописано је да на основу закона, оставиоца наслеђују: његови потомци, његови усвојеници и њихови потомци, његов брачни друг, његови родитељи, његови усвојоци, његова браћа и сестре и њихови потомци, његови дедови и бабе и њихови потомци и његови остали преци. Одредбом члан 10. истог закона прописано је да ако оставиочево дете не може или неће да наследи, његов део на једнаке делове наслеђују његова деца (унуци оставиочеви), а кад неки од оставиочевих унука не може или неће да наследи његов део на једнаке делове наслеђују његова деца (прауници оставиочеви) и тако редом све докле има оставиочевих потомака.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је она донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

По налажењу Врховног касационог суда, у побијаној пресуди и решењу које се тужбом оспорава правилно је закључено да нису испуњени услови за понављање поступка на основу одредаба члана 239. тач. 1) и 5) Закона о општем управном поступку, јер је у

поступку несумњиво утврђено да тужилац пок. ГГ не спада у круг законских наследника бившег власника у смислу члана 8. став 1. Закона о наслеђивању, нити да се на њега може применити право представљања прописано чланом 10. истог закона, а да нема ни својство корисника права на реституцију сходно цитираној одредби члана 5. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева, па је констатовао да су истоветни тужбеним наводима који су у побијаној пресуди детаљно размотрени и правилно оцењени као неосновани. Следом наведеног, Врховни касациони суд се није упуштао у поновну оцену изнетих навода. Према пракси Европског суда за људска права, обавеза образложења судске одлуке не значи да се у одлуци морају дати одговори на све изнете аргументе (Van de Hurk против Холандије, од 19. априла 1994. године, став 61). То нарочито важи за образложења одлука судова правног лека у којима су прихваћени разлози изнети у одлукама нижестепених судова.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 23.10.2020. године, Узп 213/2020

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић